

mune i min Valgkreds, hvor der er paa-lignet $\frac{2}{3}$ paa Hartkornet, hvilket er 25 Kr. pr. Td. Det giver med et rundt Tal 8,060 Kr. eller 4,030 Kr. til hver Gruppe. Det er altsaa det, de faa Lettelse for. Til Dækning af Totalbeløbet, 8,060 Kr., udkræves $3\frac{25}{100}$ pro mille pr. 1,000 Kr.s Ejendoms-værdi. 10-Mandsgruppen med sine 960 Kr.s Ejendomsskyldsværdi kommer herefter til at udrede 3,120 Kr., hvilket er 910 Kr. mindre end før. 100-Mandsgrup-pen maa af sine 1,520,000 Kr.s Ejendoms-skyldsværdi svare 4,940 Kr. eller de samme 910 Kr. mere. Hovedresultatet heraf er, at 10-Mandsgruppen vinder i Lettelse af sin Skat til Staten 800 Kr., af sin Skat til Amtet 596 Kr. og af sin Skat til Sogne-kommunen 910 Kr., tilsammen 2,306 Kr. eller gennemsnitlig pr. Mand 230 Kr. 60 Ø. 100-Mandsgruppen faar som Forøgelse af sin Skat til Staten 320 Kr., til Amtet 596 Kr. og til Sognekommunen 910 Kr., tilsammen 1,826 Kr. eller i Gennemsnit 18 Kr. 26 Ø.

Dette er ikke i egentlig Forstand sup-ponerede Tal; det er Tal, tagne ud fra de faktiske Forhold, saaledes som Stillingen nu en Gang er og efter Landstingets For-slag vil blive. Det ærede Medlem for Skive (Dalsgaard) nævnede ganske vist andre Tal, som han mente vilde blive de faktiske, naar vi kom til Ejendomsskyld, idet han uddrog sine Resultater af det Kendskab, han har gennem Vurderinger i Kreditforeningerne. Det er muligt, at det ærede Medlem paa dette Punkt har Ret. Det er muligt, at Lettelsen ikke bliver saa stor for det større Hartkorn, som jeg her paa Grundlag af Skattekommissionens Maalestok har tænkt mig, men det for-andrer ikke det, der for mig er Hovedsag-en. Hovedsagen er nemlig ikke for mig, at det store Hartkorn skulde faa for megen Lettelse. Det er ikke det, jeg ivrer imod, men det, jeg taler imod, er, at det lille Hartkorn faar en forøget Byrde. Det er det, jeg taler imod, og selv om denne forøgede Byrde saa mulig kan tænkes ned-bragt fra 18 Kr. til f. Eks. 10 Kr., er jeg alligevel imod dette Resultat, og Folketin-get maa være imod det. Der er talt om, at det er trykkende Tider for Landbruget. Der har været talt om, at Landbrugerne skulde slutte sig sammen og staa Skulder ved Skulder og Mand ved Mand lige fra Greven ned til Husmanden, ja ned til Ind-sidderen, thi de havde fælles Interesser, og det, der skulde naas, skulde være til fælles Bedste og gode for dem alle. Men vil det være muligt at komme hjem med et Resultat, der giver det, jeg her har an-

tydet, og sige: Her er Fyldestgørelsen af Agravernes Krav! Jeg tror det ikke. Og vi ere ikke færdige med det, jeg her har nævnt. Der er Tusinder af Jordbrugere, som have mindre end $\frac{1}{4}$ Td. Hartkorn. Spørg Husmandskreditforeningen, og De vil faa at vide, at en Masse af dem, hvis Ejendom er vurderet til 6,000 Kr., har un-der $\frac{1}{4}$ Td. Hartkorn. Det, man her vil ramme, det, man her vil slaa haardt ned paa, er Eksistensbetingelsen for de smaa Jordbrugere. Det, at det lille Jordbrug skaber Mulighed for ved Flid og Slid og Nøjsomhed at bjerge Udkommet for sig og sine, det er det, der gør, at disse smaa Jordbrug ere mere værd i Handel og Van-del end de store, og det er det, man her vil slaa ned paa og ramme haardt med den Skat, som Landstinget byder os. Men det er det, jeg taler imod og haaber, at Folketinget vil vise sin Standhaftighed imod til det sidste. Altsaa, jeg tillader mig at mene, at Landstingets Forslag, saa-ledes som det foreligger her, saa langt fra er en Indrømmelse til Folketinget, at det tværtimod, hvis det fastholdes blot nogen-lunde saaledes, som vi her have det for os, er en reel Afvisning af en Forhandling, som kan ventes at sætte Frugt i et Resul-tat, som vi kunne være tjente med. Det har jeg ønsket at sige efter den særlige Anledning, som det ærede Medlem fra As-sens (Berntsen) gav ved sine stærke Lov-ord over den Imødekommenhed, der skulde være vist Folketinget fra Landstingets Side.

Philipsen: Jeg haaber, at jeg ikke i alt for lang Tid skal lægge Beslag paa det høje Tings Opmærksomhed. Jeg havde i det hele haabet, at det ikke vilde have været nødvendigt for mig at tage Ordet under denne Sag. Da det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hamme-rich) i Gaar begyndte sin Tale, stoled jeg temmelig sikkert paa, at han, der var den første københavnske Repræsentant, der tog Ordet under disse Dages Forhandlinger, vilde have paapeget de ejendommelige Ga-ver, som bleve skænkede Hovedstaden gen-nem de fra Landstinget nedsendte Lovfor-slag. Jeg lyttede efter med spændt Opmærksomhed under det ærede Medlems Tale, og jeg blev for saa vidt ikke skuffet, som det blev mig ganske klart, at det ærede Medlem meget godt vidste, hvor Gryden stod paa Kog, men det var jo lige saa klart, at det ærede Medlem med en meget stor Belevenhed og Forsigtighed gik uden om den varme Grød. Hvad det ærede Medlem har undladt, er det da nødvendigt, at jeg